

Vítáme Vás v historicky prvním vydání časopisu Sdružení Filia.

Redaktoři jsou účastníci sociální rehabilitace Kamenka, kterou Sdružení Filia provozuje.

Tato publikace je určena především pro klienty a zaměstnance Sdružení Filia a jejich příznivce. Můžete se zde dočíst postřehy lidí, kteří se setkávají se Sdružením Filia, a to nejen o dění ve sdružení.

Pro ty, kteří nás ještě neznají, dovolu malou prezentaci. Sdružení Filia je nestátní, neziskové a necírkevní občanské sdružení, jehož hlavní náplní je pomoc zdravotně a sociálně handicapovaným mladým lidem. Název Filia je pojmenován podle řeckého slova filia = láska, jímž se všichni mezi sebou navzájem snažíme řídit.

Sdružení Filia provozuje Sociální rehabilitaci Kamenka – formou denních služeb zajišťuje pro své klienty denní režim, společenské kontakty a pracovní terapii. Vytváříme zde ruční práce, malujeme podle různých výtvarných technik, pleteme košíky a drátkujeme. Také hrajeme hry. Za pěkného počasí chodíme na procházky nebo zajdeme na nějakou kulturní akci. Na sociální rehabilitaci je přihlášeno pouhých dvacet stálých účastníků, proto tu vládne příjemná rodinná atmosféra.

Někteří klienti docházejí do Chráněné dílny Filie, kde si mohou přivydělat aranžováním květin.

Vždy v květnu jezdíme na Abilympiádu do Pardubic. O každých prázdninách probíhá Mezinárodní výměna mládeže, konaná v jedné z evropských zemí. Každý rok připravujeme Mikulášskou besídku pro děti z Kamenné čtvrti, kde účastníci rehabilitace ztvárňují čerta a anděla a k níž patří i recitace básní, zpívání koled a hraní divadelních představení. O některých akcích pořádaných sdružením Filia se ještě zmíníme podrobněji.

-mv-

Abilympiáda

Sdružení Filia se od roku 2001 pravidelně každý rok zúčastňuje celostátní soutěže v pracovních dovednostech zdravotně postižených lidí – Abilympiády, která se koná v Pardubicích. Vždy se na tuto akci celý rok těšíme a připravujeme. Každý soutěží v jedné až dvou z celkem 38 disciplín. Může si vybrat z různých oborů od ručních prací, přes práce s počítačem či elektronické montáže, až po řízení automobilu. Vítěz každé disciplíny se může zúčastnit světové Abilympiády (naposledy se konala v Japonsku).

Abilympiáda má pro nás hluboký význam, protože se každému naskýtá možnost realizovat se v činnosti, která jej baví. Pro lidi mající psychické problémy je navíc smysluplná tvůrčí činnost velice důležitá.

I naše sdružení získalo v uplynulých letech několik medailí a čestných uznání, což nám přineslo potěšení. Radost jsme však měli i z nevyhrávajících umístění neboť víme, že i snaha hraje důležitou roli.

Já osobně mám příjemné vzpomínky nejvíce na svoji první účast na Abilympiádě před sedmi lety, kdy jsem poprvé po období několika let zdravotní indispozice si prokázal, že jsem schopen vykonat kvalitní práci (ve Studené kuchyni). Vůbec mi nevadilo, že jsem neskončil mezi nejlepšími.

Setkáváme se tu se spoustou kolegů soutěžících, proto je Abilympiáda pro nás i společenská událost. Na Abilympiádě můžeme rovněž zhlédnout bohatý doprovodný kulturní program – divadelní představení, besedy s významnými nebo zajímavými osobnostmi, pěvecké hvězdy, kouzelnická show, tance. Za výčet stojí například vystoupení Václava Faltuse, Báry Štěpánové, Zdeňka Srstky, Uršuly Klukové, Stanislava Hložka nebo Pavla Nového. Nezapomenutelný zážitek v nás zanechalo vystoupení bubenické hudební skupiny Jumping Drumps, jejichž koncert jsme si mimochodem byli poslechnout znovu, tentokrát v Brně. Celý program moderuje Josef Melen, známý jako malý chlapec zpívající píseň „Ne, pětku ne.“ Přicházejí si na své i milovníci jídla,

při každé Abilympiádě se opéká sele na rožni.

Dodám, že na Abilympiádu se může přihlásit jako soutěžící každý občan mající jakékoliv drobné či vážnější zdravotní postižení. Patříte-li mezi výše uvedené a baví vás třeba některé ruční nebo výtvarné práce, chcete si zasoutěžit nebo chcete navázat nové kontakty s lidmi, pak mohu Abilympiádu vřele doporučit.

-mv-

Koncert

Sdružení Filia 4. listopadu 2008 navštívilo koncert vážné hudby. Hlavním protagonistou byl Jan Škrdlík, hrající na violoncello, a doprovázela jej Petra Besa Pospíšilová hrou na klavír. Na programu byly sonáty českého skladatele Bohuslava Martinů a francouzského skladatele Clauda Debussyho.

Vystoupení se uskutečnilo v krásně vyzdobeném koncertním sále Besedního domu v Brně.

Pana Škrdlíka jsme již znali z dřívějších setkání s naším sdružením. Pamatovali jsme si jeho poutavé vyprávění

o tom, co prožil ve svém životě. Zejména pak se nám líbil příběh o *odcizení jeho hudebního nástroje, k němuž měl vybudovaný citový vztah a proto ztrátu tohoto předmětu velmi těžce nesl. Nebyl ani ochoten pořídit si nový nástroj. Měl tedy velikou radost,*

když byl původní nástroj navrácen na místo, odkud zmizel. Když pan Škrdlík kdysi toto vyprávěl a hrál na tento nástroj jedné ženě, zamilovala se do něj přesto, že byla zrakově postižená, a dodnes zůstává jeho manželkou. Proto jsme si rádi vyslechli pana Škrdlíka znovu, tentokrát na koncertě pro širší veřejnost.

Při hře na cello byl paralelně promítán němý film s názvem „Sonate pour violoncelle et piano,“ který symbolicky vyjadřoval právě odcizení a následné navrácení cello panu Škrdlíkovi.

Součástí večera bylo také předčítání úryvků z Písma svatého. Tento nápad se zrodil ve vedení našeho sdružení.

Většina posluchačského publika od nás převzala jako dáreček aromatický balíček, vyráběný v našem sdružení, a letáček s naší prezentací. O přestávce jsme osobně předali přímo na pódiu panu Škrdlíkovi a paní Pospíšilové květiny vázané v naší chráněné dílně. Síň byla rovněž vyzdobena našimi květinami.

Všichni hosté měli možnost zakoupit CD a DVD s nahrávkami pana Škrdlíka za zvýhodněné ceny. Po skončení pořadu nás čekal raut, který pro všechny návštěvníky připravila firma Brněnka.

Tento koncert byl pro nás velmi příjemným kulturním zážitkem.

-mv-

Rozhovor s klientkou Filie

Z činností ve Filii mám nejraději vyšívání, malbu na sklo, dělání práce s květinami, zdobení věnců, uklízení a umývání nádobí. Těším se vždy na Abilympiádu.

-kp-

První krok do Filie

(Aneb jak jsem našla nové přátele)

Nedávno mě požádal můj kamarád Martin, abych napsala článek do prvního vydání časopisu Filie. Napsat článek ... hm., ale na jaké téma? Napadají mě jen samé hezké a příjemné vzpomínky. Nejlepší asi bude začít úplně od začátku - jak jsem vůbec na Filii, tedy Sdružení Filia přišla. Došlo k tomu úplnou náhodou.

Jednou jsme u nás doma začali debatovat o tom, že si pořídíme pejska. A když už pejska, tak s pořádnou výchovou. Začala jsem hledat na internetu, co všechno taková výchova psa potřebuje a našla jsem výraz canisterapie. Řekla jsem si, to je ono, to pravé. Hledáme psa pohodáře. Nechala jsem si vyhledat všechny výrazy canisterapie v Brně. Náhle mne upoutal odkaz na Sdružení Filia. Úplnou náhodou jsem klikla na internetovou adresu a začala číst první stranu. Hledala jsem výcvik psa a teď tohle? To přece nejde dohromady.

Zvedla jsem ze zvědavosti telefonní sluchátko a zavolala na číslo uvedené v kontaktech. Na druhé straně se ozval příjemný ženský hlas, který mi s úsměvem vysvětlil, že sice psy už nemají, ale zato mají spoustu skvělých kluků a holek. Zrovna hledají dobrovolníky. „Dobrovolníky, co to je?“ bylo první, co mě tehdy napadlo. Nejdříve mi to vrtalo hlavou a taky jsem měla obavy, jestli se vůbec na dobrovolníka hodím. Rozhodla jsem se zajít do Filie podívat.

Přivítala mě vedoucí, ve které jsem poznala ženu v telefonu. Byla to paní Miluše Nechvátalová. Začala mi vyprávět o své práci, chodu stacionáře a jeho klientech. Po pár minutách jsem byla rozhodnuta se zapojit do spolupráce s Filií.

Druhý den jsem poprvé navštívila stacionář (dnes sociálně rehabilitační centrum). Přivítala mě spousta zvědavých očí. Když najednou se z rohu ozval hlas: „**Hraješ** Člověče, nezlob se?“ Otočila jsem se za hlasem a tam se na mě díval černovlasý kluk (Daneček), který se nepřetržitě smál. „**Hraji**“, odpověděla jsem.

To slovo „hraji“ rozhodlo o mé další spolupráci s Filií na další léta. Je to milé spojení. Poznala jsem spoustu nových přátel: Petra, Petra, Katku, Katku, Martina, Ríšu, Vlad'ku, Láďu a další. Mezitím jsme podnikli společně spoustu akcí a já jsem

dnes velmi ráda, že jsem se šla do stacionáře podívat.

Regina Čachotská

Ulice v Kamenné čtvrti – jedno z míst pracovišť Filie

Zájezd do Izraele

Blíží se čas vánoc, proto bych se s vámi rád podělil o svoje zážitky z návštěvy Svaté země.

Touha poznat něco mimořádného zvítězila nad obavami z pobytu v místě, kde panuje takřka válečný stav, proto jsme s rodiči podnikli zájezd do Izraele.

První zážitky přináší odbavení na letišti v Linci, kde jsme podrobeni velmi důkladnému výslechu z důvodu bezpečnosti. Letíme první třídou obřího Boeingu 747-Jumbo Jet.

Po výstupu z letadla na letišti Ben Gurion v Tel Avivu na nás dýchne příjemné teplé klima, i když je polovina února. Odbavení po přiletu provádí dívky v uniformách. V Izraeli chodí na vojnu nejen chlapci, ale i dívky. Teprve po jejím absolvování mohou studovat na vysoké škole, cestovat nebo pracovat.

První noc trávíme v městě Netanya. Druhý den začíná prohlídkou kibucu. Je to komunita lidí, kteří společně hospodaří, vychovávají děti, starají se o staré občany.

Naše cesta dále pokračuje podél pobřeží Středozemního moře. Projíždíme město Cesarea, založené králem Herodem, prohlížíme si starý akvadukt, starobylý přístav Haifa a město Akko, které sevřené v hradbách vypadá velmi vznešeně a romanticky. Žijí zde Židé i Arabové, a to až do letošního roku v míru. Když opouštíme mořské pobřeží, palmové háje,

banánové plantáže a rozkvetlé mandloně přecházejí v méně úrodnou zem, pokrytou vápencovými balvany a chudšími poličky.

Blížíme se ke Galilejskému jezeru, na jehož břehu v městě Tiberias strávíme další dvě noci. V této oblasti Ježíš žil, kázal a podle bible konal zázraky. Jedná se o místa: Kanu Galilejskou, Tabhu, Kafarnaum a Horu Blahoslavení. Po prohlídce těchto míst věnujeme zbytek dne městu Nazaret, místu, kde Ježíš prožil své dětství.

Další den projíždíme Golanskými výšinami, kde si prohlížíme prameny řeky Jordán u Libanonských hranic a potom kličkujeme horskou krajinou beze stromů, tam nás průvodce upozorňuje na dosud přítomná minová pole. Příští den nás čeká cesta na jih, podél řeky Jordán, která zčásti tvoří hranici s Jordánskem. První zastávkou je Yardenit – křestní místo. Po chvilce jízdy se na obzoru zvedá hora Pokušení, pod ní obdivujeme Jericho, jedno z nejstarších měst světa. Dále krátce zastavujeme v Kumránu a prohlížíme si jeskyně, ve kterých byly v nedávné době nalezeny svitky s biblickými texty. A to už se blížíme k Mrtvému moři. Než se zchladíme v jeho vodě, vyjedeme lanovkou na pevnost Masada, z níž Židé, obklíčení Římany, skokem ze skály spáchali hromadnou sebevraždu, než by padli do zajetí.

Mrtvé moře leží 400 metrů pod hladinou světového oceánu. Voda

v něm obsahuje třetinu solí, nadnáší tak, že člověk se nemůže potopit ani plavat. Fotografie lidí, kteří leží na hladině a čtou noviny, nepřehánějí.

Po vykoupání v Mrtvém moři cestujeme dále na jih, na pobřeží Rudého moře do města Eilat. Zde trávíme noc, koupeme se, nezapomenutelnou podívanou je návštěva podmořské observatoře. Toto místo je zajímavé také tím, že je odtud vidět do čtyř zemí – mimo Izraele do Jordánska, Saudské Arábie a Egypta.

Pro cestu zpět na sever byla zvolena trasa přes Negevskou poušť, zajímavé bylo sledování obydlí potulných beduínů a pasoucích se velbloudů. Cílem dnešní cesty je biblický Betlém, ležící nedaleko Jeruzaléma. Tato města na mne zapůsobila nejúchvatněji.

Betlém, místo našich dalších noclehů, leží na palestinském území. Při jeho prohlídce nechybí návštěva chrámu Narození páně, postaveného v místě, kde se Ježíš narodil. Zbývá ještě nákup nezbytného suvenýru v podobě betlémku vyřezávaného z olivového dřeva a již míříme do Jeruzaléma. Ten se stal jedním z nejposvátnějších míst Židů, muslimů i křesťanů. Pro Židy je to zeď, která zbyla po zničení chrámu krále Šalamouna, nazývaná Zdí nářků. Muži a ženy, odděleni od sebe, tváří ke zdi odřikávají své modlitby a snaží se vsunout mezi kamenné kvádry kousek papíru s napsaným přáním. Kousek

odtud stojí muslimské svatyně Skalní chrám a mešita Al-Aksá. Zlatá kupole Skalního chrámu, symbol Jeruzaléma, září do všech stran. Křesťany hojně navštěvovaná Via Dolorosa, přeplněná obchody se suvenýry, vede k chrámu Božího hrobu na vrch Golgota. Další z mnoha kostelů stojí na Olivetské hoře, staré olivy v Getsemanské zahradě pamatují snad dobu Krista. Navštívili jsme také Davidovu věž a hrobku krále Davida, památník holocaustu, hrob Ytzaka Rabina a Oskara Schindlera, prošli jsme starými branami – Jafskou, Damašskou a Sionskou.

Čas, který zbývá do odletu, věnujeme návštěvě města Jaffa. O něm se říká, že je nejstarším přístavem světa.

A nyní již se loučíme s Izraelem pohledem z paluby vzlétajícího Boeingu na osvětlené Tel-Avivské pobřeží.

Rád bych se ještě jednou v životě do těchto míst podíval.

-mv-

Všem čtenářům přejeme pěkné vánoce a hodně štěstí a zdraví v novém roce.

